

Sygn. akt V KZ 47/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 16 grudnia 2014 r.,

w sprawie **A. B.**

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt II AKo [...], o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 11 grudnia 2013 r., w sprawie II K [...], A. B. został skazany za przestępstwa przeciwko mieniu na łączną karę 2 lat pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Pismem z dnia 31 lipca 2014 r. skazany wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w powyższej sprawie. Jednocześnie wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie w/w postępowania. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 września 2014 r., wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu w osobie adwokata B. D., do ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Pismem z dnia 22 września 2014 r. ustanowiony obrońca z urzędu zawiadomił pisemnie Sąd

Apelacyjny w trybie art. 84 § 3 k.p.k., że nie znajduje podstaw prawnych do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania.

Zarządzeniem z dnia 24 września 2014 r. skazany B. został wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 i 2 k.p.k. do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata albo radcę prawnego, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Skazanego pouczone również, że nie jest możliwe wyznaczenie w tej sprawie kolejnego obrońcy z urzędu. Skazany w zakreślonym terminie nie usunął powyższego braku formalnego. W tej sytuacji, zarządzeniem z dnia 7 października 2014 r., Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego, działając na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, jako nie spełniającego wymogów formalnych.

Skazany wniósł zażalenie na to zarządzenie, zarzucając obrazę art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k. W zażaleniu skrótkowo przedstawił powody, dla których domaga się wznowienia postępowania, podnosząc, że wystąpiła przyczyna z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., uzasadniająca wznowienie postępowania z urzędu. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego A. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecznictwie obowiązek ten określany jest powszechnie jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie „powinien” jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. A zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę, a więc np. skazanego, jest czynnością prawnie bezskuteczną. (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1153; *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex Nr*

1220908; z dnia 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex Nr 1228644; z dnia 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, Nr 11 – 12, poz. 88).

A zatem w przedmiotowej sprawie A. B. nie był uprawniony do sporządzenia osobiście wniosku o wznowienie postępowania. Brak formalny wniosku polegający na niesporządzeniu i jego niepodpisaniu przez adwokata mógł być usunięty przez skazanego tylko poprzez ustanowienie przez niego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego z wyboru, gdyż został prawidłowo do tego wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Przypomnieć należy, że skazanemu umożliwiono wcześniej skorzystanie z pomocy prawnej adwokata z urzędu. Fakt, że nie znalazł on podstaw prawnych do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, a okoliczność ta nie satysfakcjonuje skazanego, nie może prowadzić do wyznaczenia kolejnego adwokata z urzędu. Skazany nie może oczekiwać, że zapewnienie mu pomocy prawnej ma polegać na wyznaczaniu i opłacaniu ze środków Skarbu Państwa kolejnych adwokatów celem znalezienia takiego obrońcy, który wreszcie podzieli przekonanie skazanego o istnieniu podstaw do wznowienia postępowania. Należy podkreślić, że w sporządzonej opinii adwokat przytoczył odpowiednie przepisy regulujące podstawy wznowienia i szeroko uzasadnił swoje stanowisko.

Rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności skazania A. B. za przypisane przestępstwa, podobnie jak też istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki.

Ponieważ skazany nie usunął braku formalnego, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne. Zarządzenie to jest w pełni zasadne i jako takie należało utrzymać w mocy.

aw